

Máte „babiš“? (k zamyšlení)

Chronická nemohoucnost člověka se projevuje zpravidla nemocemi. Ten má nemoc „Bechtěrevovu“, jiný zase „Parkinsona“ a další si naopak nemůže vzpomenout, že má nemoc „Alzheimerovu“. Kdo by se ale při tom zlobil na pana Bechtěreva, nadával nervózně panu Parkinsonovi, či se osočoval na pana Alzheimerera? Vždyť každý rozumný občan ví, že uvedené nemoci nešíří uvedení pánové ani nejsou jejich příčinou.

Je zde i nemoc, chronické nemohoucnosti, provázející lidstvo již celé věky, jejíž mutace je vždy odvislá od uspořádání určité lidské společnosti, ve které se dotčení lidé rodí, zde žijí a pracují i umírají.

Dnes (r. 2018) má tato nemoc opět svou „mutaci“, jež se dotýká značné části lidí naší společnosti a říká se jí „babiš“! Samotný jedinec, pan Babiš, docela úspěšný podnikatel a tzv. vrcholový politik, s touto mutací má jen málo společného. On je jen její součástí, viditelným obrazem, či terčem. Nemocí, o které se postižení lidé domnívají, že tento pán je její příčinou. Ale, ... není!

Nemohoucnost se současným pojmenováním „babiš“ byla známá již před 2 000 lety. Záznam o tom je už v bibli, kde je zachycen ve slovech J. Krista: „*Já však pravím vám, abyste se nevzpírali zlému, udeří-li tě někdo v pravou tvář, nastav mu i druhou.*“ .... Tím zlem bylo míněno to samé, co přinášejí nepříznivé poměry pozemského života. Trápení a těžkosti pozemského života ke každému totiž přistupují zejména prostřednictvím chování se, postojů, přání a požadavků jiných lidí. Nu a politika, legislativa, daná práva a povinnosti i „blahobyť“ a další, jsou vždy produkty lidí ve společnosti, které mnohým, za většího či menšího přispění každého přinášejí stav utrpení, rozčarování i nelibosti.

Kdo však zná přediva lidských osudů, ten ví, že osud každého jednotlivce jej neomylně vede a přivede do poměrů a společnosti, jež přesně odpovídají jeho niternému stavu. A to už při zrození, nikoli až v dospělosti, kdy již má prý svůj rozum.

Člověk je strůjcem svého štěstí a bylo by velmi nespravedlivé a amatérské už jen pomyšlení, že zákony přírody a kosmu, na rozdíl od těch lidských, se chovají, jak se komu hodí. A že osud člověka je jen bláhová hra „čehosi“. My lidé žel trpíme velmi krátkou pamětí, zejména týká-li se vlastní špatnosti, nedodělků, provinění, jenž nikdo nevidí anebo toho, co jsme si na životě z lenosti vyvzdorovali.

Život vědomého člověka je podřízen důsledkům zákona svobodné vůle. Jak se každý rozhodne, učiní, či jakým způsobem myslí, tak se mu vše vrátí zpět. Podobně jako každá setba vždy přináší svou sklizeň. Dobrá setba a péče přináší dobré poměry, nerozvázná a reptající, či dokonce zlá setba, produkuje zlou sklizeň, na kterou pak dotčený nadává, jsouce zákonitě „obdařen“ onou nemocí se soudobým jménem „babiš“.

Každý člověk stojí uprostřed sklizně vlastní setby, v jemu odpovídajících pozemských poměrech a mnozí nadávají na všechno možné, jen ne na pravou příčinu. Příčinu, kterou jsou oni sami! Již představa mnohých „postižených“ lidí o spravedlnosti, o vztazích nejen s jinými lidmi, je dětinská a docela hloupá. Řád života nevytvořili lidé, ale mají a musí se jej naučit! Aby nebyli vláčeni životem, svými osudy a těmi, kdo jsouce jim podobní vytvářejí „správnost a dobrodiní“ ve smyslu: „Dej hlupákovi funkci a vytvoří lejstro.“

Je právem i povinností každého slušného člověka, aby konečně převzal za svůj život plnou odpovědnost. Což není tak těžké, pokud opravdu chce. A přestal být, zejména v myšlenkách, nástrojem představ a rádoby přesvědčení a „velkorysosti“ těch, kteří se domnívají, že jsou chytrými spasiteli. Aby správně pochopil léčivou skutečnost jeho pozemských poměrů a hledal a nalézal v tom řešení. Neboť každá situace, podle zákonů vesmíru, má řešení. Ve smyslu „nastav druhou tvář“. Nebo, „pohni vlastním zadkem“! Vždyť přece naplnit i soudobé požadavky na život vůbec není těžké, jen chtít, vyváženě a správně.

Žel vyžívání osudů lidí v naší zemi je nyní v „království jábyšů“ s nemocí „babiš“, tedy v zemi „Nikam“. Člověk nemusí být příliš velkého rozhledu, aby viděl, kam nikam naše společnost vlastně spěje a jaký je smysl lidského života v ní. Kdy nejdůležitější zákon naší země je státní rozpočet, provázený vytvářením lejster o „nápravách náprav“ a „světlé“ budoucnosti naší společnosti, se zasedáními o zasedáních, při vzájemném znevažování.

Naši zemi již dávno řídí docela něco jiného...! I tzv. svobodné volby končí již při jejich vyhlášení, neboť „urna“, coby název pro nádobu používanou ke sběru hlasovacích lístků při volbách je také nádobou pro schraňování popela již zesnulých.

Život je nesmírně krásný, plný dostupných tajemství a překvapivých řešení i lidské hrdosti a smysluplnosti veškerého života. Hrdosti, kterou má každý po ruce, pokud se ale již nenakazil planými řečmi a reptáním. Najdou-li spolulidé „vakcínu“ k vzájemným vztahům, nemohoucnost, reptání a příživnictví uhynou sami sebou. Neboť vzájemný vztah raší vždy z rozhodné vyváženosti a věcné vstřícnosti vědoucího přitakání s teplem u srdce!

Právě k tomu je čas Vánoc!

V Komni 18.12.2018.